

ผลของการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก* EFFECTS OF TASK-BASED LEARNING ON ENGLISH SPEAKING ABILITY OF RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY TAWAN-OK STUDENTS

วันที่รับต้นฉบับบทความ: 26 กุมภาพันธ์ 2564

วันที่แก้ไขปรับปรุงบทความ: 21 เมษายน 2564

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 29 เมษายน 2564

มัทนา ชาญกิจ**

Mattana Chankit

ปวีณัฐ สดคมขำ**

Praweenuch Sotkomkham

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดรูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ และเพื่อเปรียบเทียบผลการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 กลุ่มเรียนที่ 4 จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยการจับฉลากกลุ่มเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอที่จัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และการทดสอบค่า t -test พบว่าคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ, ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ, รูปแบบการสอน

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่อง ผลของการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคตะวันออก

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีภาคตะวันออก
e-Mail: mattana_ch@rmutti.ac.th

ABSTRACT

The purposes of this research was to created task-based learning and to compare the effects of task-based learning on English speaking ability of Rajamangala University of Technology Tawan-ok students. The sample of this research were 30 students who enrolled in English for Presentation course in the second semester of 2020. The group selected by simple random sampling. The instruments used were 5 task-based lesson plans (totaling 20 teaching hours) and speaking tests. The statistics used for data analyzing were mean, standard deviation percent and *t*-test (paired sample *t*-test) for dependent samples. The result of revealed that the post-test mean scores on English speaking ability of Rajamangala University of Technology Tawan-ok students were higher than those of the pre-test mean scores at the significance level of .05.

Keywords: task-based learning, English speaking ability, teaching model.

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย องค์ความรู้ที่สำคัญของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านการประกอบอาชีพ การดำรงชีพ และการศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ รัชณี จันใด (2557) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึก ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สมิตรา อังวัฒนกุล (2539) และ Nunan (1995, p. 48) กล่าวเกี่ยวกับทักษะการพูดสรุปได้ว่า ทักษะการพูดมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ การพูดเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในการประกอบอาชีพ และการเรียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่นเดียวกับ Paulston and Selekmann (1976) ที่ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้พูดจะต้องสามารถสื่อสารในสังคมข้ามวัฒนธรรมได้

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าประเทศไทยจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลานาน แต่ยังพบว่าการจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งงานวิจัยของ ญัฐฐันรี ฤทธิรัตน์ และธัญภา ชีระมณี (2557) ได้กล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า นักเรียนมีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนขาดโอกาสในการได้รับการฝึกฝนภาษาอย่างเพียงพอ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนในชีวิตประจำวัน เช่นเดียวกับที่ เพ็ญพักตร์ พินธุบุตร, จิระพร ชะโน และอภิรดี จันทรแสง (2561) กล่าวว่า นักเรียนขาดความสนใจ ขาดความกระตือรือร้นในการฝึกพูด ซึ่งส่งผลให้นักเรียนพูดไม่เก่ง ไม่คล่องแคล่ว เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้น พบว่าคะแนนทักษะการพูดต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี เช่นกัน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี มีความพร้อมด้านบริบทของสถานศึกษาและศักยภาพของผู้เรียน จากการศึกษาปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ปีการศึกษา 2561 และปีการศึกษา 2562 พบว่าผลคะแนนเฉลี่ยรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ปีการศึกษา 2561 และปีการศึกษา 2562 เท่ากับร้อยละ 56.78 และร้อยละ 52.69 (งานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี, ออนไลน์, 2563) เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์เป้าประสงค์ที่กำหนด ปรากฏผลชัดเจนว่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 2 ปีการศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 60.00 คือผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ขั้นพื้นฐาน การใช้สำนวนอยู่ในวงจำกัดมาก เข้าใจเนื้อหาได้ในบางส่วน มีการซักถามเพื่อทวนประโยคแต่ไม่สามารถพูดอธิบายหรือสื่อความหมายให้เข้าใจได้ และมีทักษะในการพูดน้อยมาก

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงหาวิธีพัฒนาทักษะในการพูดให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันในสถานการณ์จริงได้ ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการสอนที่สามารถนำมาจัดการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม พบว่าการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ (task-based learning) มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดได้ เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการสื่อสารภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น เน้นให้ผู้เรียนคิดโดยผ่านกระบวนการปฏิบัติงาน และผลิตชิ้นงานด้วยตนเอง สร้างความมั่นใจ เพื่อติดต่อสื่อสารกับ

ผู้อื่น มีเป้าหมายในการทำงานอย่างชัดเจน ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและมีความหมาย โดยฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ดังที่ Willis (1996, pp. 52-53) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติคือ เป็นการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้และมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษา เสนอแนะแนวทางในการดำเนินกิจกรรม และจัดเตรียมงานปฏิบัติสำหรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีขั้นตอน 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นก่อนทำงานปฏิบัติ (pre-task) ขั้นระหว่างทำงานปฏิบัติ (task cycle) และขั้นหลังทำงานปฏิบัติ (post-task) จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนาผู้เรียนโดยใช้การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่สูงขึ้น และเพิ่มพละการกล้าแสดงออก ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อจัดรูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก 4 วิทยาเขต ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้แก่ วิทยาเขตบางพระ จำนวน 3 กลุ่ม วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ จำนวน 2 กลุ่ม วิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 1 กลุ่ม และ วิทยาเขตจันทบุรี จำนวน 4 กลุ่ม รวม 10 กลุ่ม 189 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการนำเสนอ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับฉลากเลือกกลุ่มเรียน จำนวน 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 4 มีนักศึกษา 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แผนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง และส่วนที่ 2 คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน

ขั้นตอนการดำเนินงานและการวิเคราะห์ข้อมูล มี 6 ขั้นตอน ได้แก่

1. ก่อนทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านความถูกต้อง ด้านความคล่องแคล่ว ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ และด้านน้ำเสียง ผู้วิจัยประเมินร่วมกับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอีก 1 คน แบ่งประเมินคนละ 20 คะแนน รวม 2 คน เท่ากับ 40 คะแนน แล้วหาร 2 เพื่อปรับให้เหลือ 20 คะแนน จากนั้นบันทึกข้อมูลไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
2. ดำเนินการทดลอง จัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจำนวน 5 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง
3. สังเกตพฤติกรรมการพูดด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรมเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันกับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นผู้ประเมินร่วมอีก 1 คน บันทึกคะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ
4. ประเมินผลด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยใช้แบบประเมินงานปฏิบัติ หลังการเสร็จสิ้นการเรียนการสอนทุกแผนการสอน
5. ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนภายหลังการทดลองเสร็จสิ้นทั้ง 5 แผน ด้วยแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับก่อนสอน โดยคาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถฝึกปฏิบัติได้ผลเฉลี่ยตามเกณฑ์ 80/80 บันทึกคะแนนไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้อง
6. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่า t -test แบบ Dependent และค่าความสอดคล้อง

ผลการวิจัย

การจัดรูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 5 แผนการเรียนรู้ แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง โดยผู้สอนนำเสนอขึ้นก่อนทำงานแบบเน้นปฏิบัติ ชั้นระหว่างการทำงานแบบเน้นปฏิบัติ และชั้นเรียนรู้การสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ การเปรียบเทียบผลของการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติพบว่า

1. การสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เพิ่มสูงขึ้นได้จริง เมื่อพิจารณาจากคะแนนทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน เฉลี่ยเท่ากับ 7.83 คิดเป็นร้อยละ 47.00 และคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 14.90 คิดเป็นร้อยละ 89.40 เมื่อนำคะแนนมาเปรียบเทียบ

ผลต่างพบว่า คะแนนของการทดสอบก่อนและหลังได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติอยู่ที่ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.07 คิดเป็นร้อยละ 42.40 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ

	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	ผลต่าง ของคะแนน
$\bar{X}$	7.83	14.90	7.07
SD	0.79	0.61	0.18
ค่าร้อยละ	47.00	89.40	42.40

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติได้ว่า หลังได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	df	t	p
ก่อนการทดลอง	20	7.83	0.79	29	- 16.283*	0.000
หลังการทดลอง	20	14.90	0.61			

* $p < .05$

จากตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการสอนการพูด

แบบเน้นงานปฏิบัติเท่ากับ 14.90 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อนได้รับการสอน แสดงให้เห็นว่าผลของการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติหลังเรียนมีคะแนนการทดสอบสูงกว่าก่อนได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า t -test เท่ากับ -16.283 และค่า p เท่ากับ .000

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ และผลต่างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 5 ด้าน โดยการประเมินการพูดของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ

องค์ประกอบ 5 ด้าน	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียนเฉลี่ย	ร้อยละ	หลังเรียนเฉลี่ย	ร้อยละ	ผลต่าง
ด้านความถูกต้อง	4	1.47	7.35	3.03	15.15	1.56
ด้านความคล่องแคล่ว	4	1.53	7.65	2.90	14.50	1.37
ด้านคำศัพท์	4	1.47	7.35	2.67	13.35	1.20
ด้านไวยากรณ์	4	1.70	8.50	3.03	15.15	1.33
ด้านน้ำเสียง	4	1.67	8.35	3.27	16.35	1.60
	20	7.83	39.20	14.90	74.50	7.07

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ก่อนเรียนมีคะแนนร้อยละ 39.20 หลังเรียนมีคะแนนร้อยละ 74.50 ผลคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนมีความเปลี่ยนแปลงจากร้อยละ 39.20 เป็น 74.50 ซึ่งคะแนนเพิ่มขึ้นทุกด้าน เรียงลำดับด้านที่มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นมากที่สุด ได้แก่ ด้านน้ำเสียง คะแนนเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.60 คะแนน ด้านความถูกต้อง คะแนนเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.56 คะแนน ด้านความคล่องแคล่ว คะแนนเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.37 คะแนน ด้านไวยากรณ์ คะแนนเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.33 คะแนน และด้านคำศัพท์ คะแนนเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.20 คะแนน

อภิปรายผล

การจัดกิจกรรมการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน จำนวน 20 ชั่วโมง ผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยพิจารณาจากผลคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังได้รับการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่คะแนนสูงกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากผลของการจัดกระบวนการเรียนรู้ซึ่งสามารถอภิปรายได้ดังนี้

จากผลการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ก่อนได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.83 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 39.20 หลังได้รับการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.90 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 74.50 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังได้รับการสอนมาเปรียบเทียบกันพบว่า มีผลต่างของคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.07 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90.29 ทั้งนี้เป็นผลมาจากการสอนพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติเป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะด้านการพูดและเรียนรู้ภาษาจากงานปฏิบัติต่าง ๆ โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เน้นการคิดและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือทำงานปฏิบัติด้วยตนเองเพื่อให้ได้ชิ้นงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งรูปแบบการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนก่อนทำงานปฏิบัติ (pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมความพร้อมผู้เรียนในด้านคำศัพท์และเนื้อหาเพื่อใช้ในการทำงานปฏิบัติ ผู้วิจัยจะอธิบายจุดประสงค์ของงานที่จะปฏิบัติ หัวข้อ และขั้นตอนการปฏิบัติ ที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติการพูดเพื่อให้ได้ชิ้นงานตามจุดมุ่งหมายของงานปฏิบัตินั้น ๆ ที่สะท้อนผลการเรียนรู้ตามมาตรฐานและตัวชี้วัดที่ระบุไว้ในแผนการสอนการพูดภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการสังเกตพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียนพบว่า ขั้นตอนปฏิบัติงานเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้เริ่มเรียนรู้ภาษาใหม่ ยังไม่สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและขาดความมั่นใจในการตอบคำถาม จึงทำให้ผู้วิจัยใช้เวลาในขั้นตอนนี้มากเกินเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยจึงปรับกิจกรรมเดี่ยวให้เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเพื่อกระชับเวลาและช่วยสร้างความมั่นใจในการตอบคำถามของผู้เรียนให้มากขึ้น ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่เครียดและไม่น่าเบื่อ ผู้วิจัยจึงสามารถควบคุมเวลาการสอนให้เป็นไปตามแผนได้ด้วยดี ความต้องการของผู้เรียนประกอบด้วย การสนับสนุนผู้เรียนให้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะเหมือนงานปฏิบัติจริง การให้ผู้เรียนสังเกตรูปแบบของการทำงานปฏิบัติ การกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ไม่ใช่งานปฏิบัติ แต่เป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมความพร้อมที่จะปฏิบัติงานในขั้นต่อไป และการวางแผนอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ Willis (1996, pp. 38-64) ที่กล่าวถึงขั้นก่อนปฏิบัติงานสรุปได้ว่า ผู้สอนชี้แจงงานปฏิบัติให้นักเรียนเข้าใจก่อนและบอกเนื้อหาของงานปฏิบัติโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้ก่อน เช่น การระดมความคิด ซึ่งเป็นกิจกรรมจากการทำงานคู่หรือกลุ่ม เป็นการสร้างความมั่นใจว่านักเรียนเข้าใจงานปฏิบัติที่จะให้ทำตรงกัน รวมทั้งวัตถุประสงค์และชิ้นงานปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างชิ้นงานได้ตรงตามจุดประสงค์ เช่นเดียวกับ จิตาภา พรหมเรือง (2555) ที่กล่าวถึงขั้นก่อนปฏิบัติงานสรุปได้ว่า

ควรเตรียมตัวผู้เรียนให้พร้อมในการปฏิบัติงานกิจกรรมในขั้นตอนนี้ เช่น การเตรียมคำศัพท์ โครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ที่ต้องใช้ในงานปฏิบัติ ให้ผู้เรียนปฏิบัติงานที่มีลักษณะ คล้ายกับงานที่ต้องปฏิบัติจริง

2. ขั้นระหว่างทำงานปฏิบัติ (task cycle) เป็นขั้นตอนการฝึกฝนงานปฏิบัติที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานตามลักษณะของชิ้นงานและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ หลังจากที่ได้เรียนรู้ภาษาใหม่ ผู้เรียนจะนำความรู้และวิธีการมาปรับใช้กับการฝึกฝนปฏิบัติงานกิจกรรม ในขั้นนี้เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่ารูปแบบของภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงาน จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพยายามที่จะใช้ความรู้ความสามารถเท่าที่มีอยู่เพื่อให้งานประสบความสำเร็จ มีความมั่นใจโดยไม่กังวลว่าจะใช้ภาษาถูกหรือผิด และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดกับเพื่อน ๆ มากขึ้น สอดคล้องกับ Nunan (2002) ที่กล่าวว่า การกำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ ไม่เครียด และไม่รู้สึกเบื่อ

3. ขั้นเรียนรู้รูปแบบทางภาษา (language focus) เป็นขั้นตอนจุดประเด็นของภาษา ตรวจสอบ อภิปรายเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของเนื้อหาทางภาษาร่วมกัน ประกอบด้วย ขั้นวิเคราะห์ภาษา เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจภาษาที่ถูกต้อง โดยผู้วิจัยแนะนำและอธิบายการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม มีการรวบรวมเนื้อหาทางภาษาของผู้เรียนที่เป็นข้อผิดพลาดและบ่งชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนเข้าใจไม่ถูกต้องมานำเสนอ แล้วร่วมกันพิจารณาแก้ไขข้อผิดพลาดในลักษณะการอภิปรายร่วมกันทั้งชั้นเรียน ได้แก่เรื่องของเนื้อหา คำศัพท์ และไวยากรณ์ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องที่สุดเพื่อสร้างความมั่นใจยิ่งขึ้นในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนรับทราบถึงข้อบกพร่องของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปแก้ไขปรับปรุงในการฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้พบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการปรับเปลี่ยนตัวเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีความมั่นใจมากขึ้น พร้อมรับการพัฒนา โดยให้ผู้เรียนพูดในเรื่องที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ ดิสพงษ์ อัมภผล, ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ และกิตติพร โนนคู่เขตโขง (2562) ที่กล่าวว่า นักเรียนมีการเจรจาแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยมีการประนีประนอมทางภาษาและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างการทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารและสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ เช่นเดียวกับ Willis (1996, p. 137) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้

แบบเน้นงานปฏิบัติไว้ว่า เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติ ฝึกคิดแก้ไขปัญหา เกิดความสนุกสนานและเกิดแรงจูงใจ ในการปฏิบัติงาน สร้างความมั่นใจในการพูด และยังสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่าง ผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นงานปฏิบัติ ควรใช้กิจกรรม ที่หลากหลาย ไม่ควรใช้กิจกรรมเดิมซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความสนุกสนานตื่นเต้นกับการเรียน ในแต่ละครั้งมากขึ้น ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและได้ลงมือปฏิบัติจริงทั้งเป็น รายบุคคล เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม
2. ควรจัดเวลาเรียนให้ทันต่อเวลาในการสอนแต่ละครั้ง และทบทวนว่าผู้เรียนมี ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนไปแล้วมากน้อยเพียงใดในการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

- งานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขต จันทบุรี. (2563). **รายชื่อนักศึกษา** (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: http://regis.rmutto.ac.th/registrar/teach_browse.asp?classacadyear=2562&avs801571872=54 [2564, 9 มกราคม].
- จิตาภา พรหมเรือง. (2555). **การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์**. ปรินิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์ และธัญญา ชีระมณี. (2557). ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. ใน **งานประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15** (หน้า 2839-2848). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดิสพงษ์ อัมภผล, ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ และกิตติพร โนนคู่เขตโขง. (2562). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. **วารสารบัณฑิตศึกษา**, 16(75), หน้า 150-156.

- เพ็ญพักตร์ พินธุบาตร, จิระพร ชะโน และอภิรดี จันทร์แสง. (2561). ผลการสอนภาระงานเพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ กลวิธีสื่อสาร และความกล้าพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสารวิชาการแพรวากาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 5(3), หน้า 546-566.
- รัชณี จันใด. (2557). *การศึกษาการใช้หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนเซนต์โยเซฟ ระยอง*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- Nunan, David. (1995). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- _____. (2002). *Task-based language teaching*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Paulston, Christina Bratt, & Selekman, Howard R. (1976). Interaction activities in the foreign classroom, or How to grow the tulip rose. *Foreign Language Annals*, 9(3), pp. 248-254.
- Willis, Jane. (1996). *A framework for task-based learning*. Essex, UK: Longman.